

Al meu país la pluja

01.07.2014 | 10:25

OLGA MOROTE Vaig començar a escriure aquest article la tarda del passat diumenge mentre escoltava i veia des del menjador el gran ruixat que queia acompanyat d'unes quantes tronades i ràfegues de vent. I és que com cantava Raimon, i encara segueix cantant: "Al meu país la pluja no sap ploure: / O plou poc o plou massa; / Si plou poc és la sequera, / si plou massa és la catàstrofe. / Qui portarà la pluja a escola? / Qui li dirà com s'ha de ploure? / Al meu país la pluja no sap ploure". La pluja em va fer venir al cap aquesta cançó i la quantitat de vegades que l'he escoltada. També vaig recordar que fa uns quants estius la pluja va ser la causa de l'anul·lació del concert que el cantautor de Xàtiva havia de fer un dissabte de juliol als Jardins de Cap Roig, on vaig arribar enmig d'una gran tempesta amb l'esperança que els déus fossin benèvolos, però no em van escoltar i tots els assistents vam haver de tornar a casa ben remullats perquè al meu país la pluja no sap ploure. Tot i que he de dir que els déus em guardaven un grata sorpresa perquè a la tardor del mateix any vaig poder escoltar Raimon a l'Auditori de Girona, i, a més, amb un preu per entrada molt més barat. Feia dies que pensava en aquest article i que volia escriure sobre aquest resistent de la llengua i la cultura catalanes. Sobre l'emoció i la força que transmeten les seves cançons. I la pluja m'hi va ajudar.

El passat 10 de juny Raimon va rebre, en un acte al Palau de la Música Catalana, el 46è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes per mig segle dedicat a la difusió del català. La seva trajectòria és coneguda i reconeguda. Fidelitat al país i fidelitat a ell mateix. Però hi ha sectors que no entenen que hom pugui dubtar sobre l'opció independentista, que no es tingui clar, tal com va declarar en una entrevista que se li va fer al programa El Suplement, de Catalunya Ràdio. Hi ha sectors que no entenen que d'altres tinguem dubtes sobre tot aquest procés, que potser hi ha altres opcions entre ser independents o quedar-nos com estem, com ell mateix comentava. Que estem, però, a favor de la consulta per saber què opina la majoria realment. Raimon va expressar el que pensava i ha estat objecte de crítiques i de comentaris inacceptables que ens acosten perillosament al pensament únic contra el qual hem lluitat durant tants anys.

Per això em vaig sentir alleugerida i en total sintonia quan en el discurs que va fer en rebre el premi, a part de citar la influència de Joan Fuster que, entre moltes altres coses, el va apropar a Josep Pla i a tot l'univers que aquest representava, va dir: "Jo no sóc dels meus, quan els meus volen que siga com ells voldrien i no com saben que sóc". I dic alleugerida perquè és del tot lícit tenir dubtes sobre el projecte polític que se'ns presenta, sobre la complexitat del moment present, i més si hi afegim les greus dificultats socials, polítiques i culturals que estem vivint.

Crec que a vegades es parla molt lleugerament, amb poca solidesa i poc aprofundiment històric, dels primers anys de la transició i de tot el bagatge d'esdeveniments, pactes i decisions que han fet possible el període més llarg d'estabilitat viscuda en un país amb una història molt convulsa. El més difícil és manifestar la teva opinió quan no coincideix amb una majoria que ha de demostrar que realment ho és a les urnes. I, a aquestes alçades, el més trist és comprovar que l'honestedat, la lleialtat i el compromís es poden posar en dubte quan hom s'atreveix a ser ell mateix.

En nom de la llibertat d'expressió i de pensament convé recordar les paraules d'un dels referents més significatius del nostre país: "Jo no sóc dels meus, quan els meus volen que siga com ells voldrien i no com saben que sóc".

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/07/01/al-pais-pluja/676564.html>